

podľa
NEUVERITELNÉHO
**SKUTOČNÉHO
PRÍBEHU**

— podľa filmu
BREAKTHROUGH
(Zlom)

NEČAKANÝ ZLOM

Príbeh viery matky, ktorej dieťa
zažilo zázračné vzkriesenie

JOYCE SMITHOVÁ

v spolupráci s **GINGER KOLBABOVOU**

NEČAKANÝ ZLOM

NEČAKANÝ ZLOM

Príbeh viery matky, ktorej dieťa
zažilo zázračné vzkriesenie

JOYCE SMITHOVÁ
v spolupráci s GINGER KOLBABOVOU

Americký originál
THE IMPOSSIBLE:

© 2017 by Joyce Smith

Vydavateľ:

All rights reserved. Published by arrangement with FaithWords, Hachette Book Group, 1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104, U.S.A. Translated by permission.

Slovenské vydanie:

© 2021 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová, Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič, Ludmila Králiková

Originál obálky:

© 2019 Hachette Book Group, Inc.

Foto na obálke:

Breakthrough film artwork © 2019
Twentieth Century Fox Film Corporation

Tlač:

Tlačiareň Heidi, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89993-44-4

Obsah

1. KAPITOLA • Zlý pocit	7
2. KAPITOLA • Na tenkom ľade	17
3. KAPITOLA • Preteky do nemocnice	27
4. KAPITOLA • Modlitba jednej matky	35
5. KAPITOLA • Najkrajší zvuk na svete	45
6. KAPITOLA • Tep – ale nič iné	51
7. KAPITOLA • „Už som počula dosť!“	59
8. KAPITOLA • Budeme hovoriť iba slová života	65
9. KAPITOLA • Anjeli na stráži	73
10. KAPITOLA • Najdlhšia noc	79
11. KAPITOLA • „Mýlil som sa“	85
12. KAPITOLA • Palec hore	101
13. KAPITOLA • Pokoj treba chrániť	115
14. KAPITOLA • Zlý, otrasný, nanič deň	129
15. KAPITOLA • Neželaná návšteva pohotovosti	143
16. KAPITOLA • Strach strieda viera	161
17. KAPITOLA • Zrieknutie sa pomsty	169
18. KAPITOLA • Hranice modernej medicíny	179
19. KAPITOLA • V pevnej dlani	189
20. KAPITOLA • Prekvapivé zistenie	203
21. KAPITOLA • Konečne na vlastných nohách	217

22. KAPITOLA • Pustite ma odtiaľto!	225
23. KAPITOLA • Prečo on?	237
24. KAPITOLA • „Existuje veda a existuje Boh. Toto je Boh“	249
Epilóg	265
Doslov	275
Autorkina poznámka	279
PRÍLOHA A • Držte sa Písma	281
<i>Božie prisľúbenia o ochrane</i>	281
<i>Prečo je dôležité hovoriť slová vyjadrujúce život</i>	282
<i>Modlitby za uzdravenie</i>	282
<i>Za pokoj</i>	283
<i>Za nádej</i>	283
<i>O duchovnom boji</i>	284
PRÍLOHA B • List doktora Sutterera	285
PodĎakovanie	289
O autorkách	295

Ak nie je uvedené inak, biblické citácie v tejto knihe sú prevzaté z: *Sväté písmo – Jeruzalemská Biblia*. Text Svätého písma z pôvodných jazykov preložil Anton Botek. Štvrté, opravené vydanie. Trnava: Dobrá kniha, 2015.

Zlý pocit

Nedeľa 18. januára 2015

Vo vzduchu viselo napätie. Telocvičňa školy Living Word Christian Middle School sa počas basketbalových zápasov obyčajne ozývala skandovaním študentov a ich súrodencov, radami rodičov, pískaním rozhodcovskej píšťalky a príkazmi trénerov, ale počas tohto zápasu vládlo hrobové ticho. Nikto nekričal, nikto neskandoval. Počuli sme iba krátke rozhovory medzi hráčmi, údery lopty o drevené parkety a pískanie topánok pri manévroch pod košom. Naši Orli z ôsmej triedy hrali nerozhodne s Pioniermi z katolíckej školy Duchesne a nie a nie sa dostať do vedenia. Keďže nášmu tímu sa v tejto sezóne nedarilo, potreboval si na konto pripísať aspoň jednu výhru. Tím z Duchesne nás však nechcel nechať vyhrať! Len čo naši skórovali, Pionieri vyrovnali. Jedenásť – jedenásť. Pätnásť – pätnásť. Dvadsaťdva – dvadsaťdva.

Nespúšťala som oči z pekného čiernovlasého chlapca s olivovou pleťou, ktorý mal na sebe čierno-modro-biely dres s číslom štyri na chrbte. Môj syn John bol rozohrávač, takže určoval typ útoku, kontroloval tempo hry, a ak sa niektorý hráč dopustil chyby, diskutoval o tom s rozhodcom. Okrem toho bol najúspešnejším strelcom tímu. Na chalana s výškou stošesťdesiatpäť centimetrov to nebol zlý výkon. Keby som povedala, že som naňho hrdá, bolo by to slabé slovo. Videla som sa v ňom. To však neznamená, že som prehliadala jeho chyby. Pre jednu z nich – hádky s trénerom, ktorý podľa neho volil nesprávne taktiky útoku, a gúľanie očami – minule skončil na lavičke.

Bola som rada, že je opäť v hre, ale vedela som, že sa ešte nepreniesol cez to, čo sa stalo. Snažil sa však maximálne sa sústrediť. Jeho súťaživá povaha sa naplno prejavovala v tom, ako prihrával a doskakoval lopty, kľučkoval okolo súpera a lietal po ihrisku. Basketbal bol jeho život. Basketbalovú loptu držal v rukách od troch rokov a každý zápas bral smrteľne vážne.

Zápas sa chýlil ku koncu a skóre zostávalo nezmenené. Ja a môj manžel Brian sme boli z toľkého napätia vyčerpaní. Mohli sme si iba predstavovať, čo prežívajú John a jeho spoluhráči. Na tabuli svietilo tridsaťtri – tridsaťtri a do konca poslednej štvrtiny zostávalo štyridsať sekúnd. Vtom sa Johnovi podarilo dostať k lopte a už sa hnal ku košu. Po dvojťakte vystrelil, lopta preletela vzduchom a skončila v koši.

Tridsaťpäť – tridsaťtri.

Obaja sme okamžite vyskočili na nohy a s nami ďalších päťdesiat či šesťdesiat ľudí na tribúne. Prepukol nadšený jasot. Naši Orli napokon zvíťazia!

Pionieri sa v posledných sekundách ešte pokúsili vyrovnať, ale záverečné zatrúbenie zmarilo ich nádeje. Christian Middle School vyhrala. A môj syn trafil víťazný kôš.

Hráči skákali jeden na druhého, objímali sa, kričali a smiali sa. Išlo o vydreté víťazstvo, ktoré bolo treba osláviť. V pondelok mali našťastie voľno, keďže bol pamätný deň Martina Luthera Kinga ml.

Spolu s Brianom sme zišli z tribúny. Vedeli sme, že to chvíľu potrvá, kým sa chlapci upokoja a zamieria do šatne, a tak sme sa postavili bokom a trepezlivo čakali. John a jeho dvaja spoluhráči Josh Rieger a Josh Sander sa však rozbehli priamo k nám.

V duchu som zastonala, keďže som vedela, čo chcú. John mi celý víkend píľil uši prosbami, či by po zápase nemohol prenocovať u Josha Riegera. Zakaždým som ho nejako odbila, pretože som nechcela, aby tam šiel. Nedokázala som to vysvetliť; skrátka som z toho nemala dobrý pocit.

Zlé predtuchy nemávam často, ale naučila som sa, že je lepšie ich počúvnuť, pretože zakaždým, keď sa ozvali, stalo sa niečo zlé. Napríklad vtedy, keď bol Tom, jeden z mojich starších synov, prvákom na strednej a jeho futbalový tréner zazvonil pri našich dverách s tým, či ho pustíme na tímovú stanovačku. Niečo mi na tom mužovi nesedelo. Hoci navonok pôsobil sympaticky, cítila som nepokoj, a tak som povedala nie. O niekoľko mesiacov neskôr ho zatkli za zneužívanie mladých chlapcov.

„Pani Smithová, môže John u nás prespať? Pustíte ho k nám? *Prostíím!*“ Obaja Joshovia sa spojili proti Brianovi a mne. Vedeli, že Brian sa nechá prehovoriť, preto svoju pozornosť zamerali na mňa.

„Môžem, mami? Môžem?“

Netúžila som po inom, iba rázne zvolieť nie, vziať to jeho spotené telo do náručia a odviesť ho domov, kde bude v bezpečí – pred čím, to som netušila. Upieral na mňa svoje veľké krásne oči, z ktorých sršalo nadšenie. Ako by som mu mohla povedať nie? Práve vyhrali zápas. Sú to dobrí chlapci. U Josha Riegera prespal už veľakrát. Josh je z dobrej rodiny, jeho rodičia Kurt a Cindy sú zodpovední a pozorní, vedela som, že im Johna môžem zveriť. A okrem toho k nim John chodieval veľmi rád.

Asi ho iba prehnane chránim, pomyslela som si. Pozrela som sa na tých štrnásťročných chlapcov, ktorí stáli pred mnou a už sa nemohli dočkať, ako spolu oslávia dnešné víťazstvo. *Joyce, nemôžeš byť taká suchárka. Nemôžeš byť taká mama.*

„Mami?“ John potreboval odpoveď.

S povzdychom som prikývla, hoci som s tým nesúhlasila. Vravela som si, že nemôžem synovi odoprieť niečo také jednoduché a že ten nepríjemný pocit je určite prehnaný. „Dobre, môžeš ísť.“

Všetci traja nadšene vykriekli: „Ďakujeme, pani Smithová. To je skvelé! Budeme mať...“

„Hlavne si dávajte pozor a nerobte žiadne hlúposti.“ *Pch*, pomyslela som si. *Majú štrnásť a sú to chlapci. Samozrejme, že budú robiť hlúposti. Pokiaľ to nebudú nebezpečné hlúposti...*

„Ďakujem, mami! Ďakujem, oci!“

„Nezabudni sa mi ozvať,“ povedala som mu, kým sme si s Brianom vzali vetrovky, že pôjdeme.

John slovo dodržal a večer mi napísal esemesku, že sú u Riegerovcov, jedia pizzu, popíjajú limonádu a hrajú *Call of Duty*. Nič výnimočné.

Uľavilo sa mi. Sú to dobrí chlapci. Nevieam, prečo môj duch nesúhlasil s tým, aby tam John prenocoval. *Nemám dôvod robiť si starosti*, pripomínala som si.

John mi však *nespomenuť*, že predtým sa nudili, a tak sa šli prejsť k neďalekému jazeru Ste. Louise. Keď videli, že rybník je zamrznutý, dostali skvelý nápad vojsť na ľad, odfoťiť sa a fotku uverejniť na Instagrame. Boli oblečení len veľmi ľahko, dokonca nemali ani vetrovky. John mal na sebe šortky a tričko bez rukávov. Áno, ten január bol v St. Louis nezvyčajne teplý, ale šortky a tričko bez rukávov? Keby som vedela, čo má na sebe – a čo bolo dôležitejšie, že sa prechádza po zamrznutom jazere –, okamžite by som tam napochodovala a odviekla ho domov. O ničom z toho som však netušila. Rodičia, žiaľ, iba zriedkakedy vedia o všetkom, čo robia ich štrnásťročné deti.

A tak sme s Brianom napísali Johnovi esemesku, že ho ľúbime, a šli sme si ľahnúť v blaženej nevedomosti, mysliac si, že iba je pizzu a hrá videohry.

Pondelok 19. januára 2015

Na druhý deň ráno sa neudialo nič výnimočné. Brian odišiel do práce, keďže pamätný deň Martina Luthera Kinga bol pre spoločnosť Boeing, kde pracoval ako manažér pre komunikáciu, pracovným dňom. Ja som nakrmila nášho psa Cuddles, porozprávala som sa so sestrou, pripravila som si niečo pod zub a s Bibliou som sa posadila ku kuchynskému stolu, aby som strávila chvíľu v tichu s Bohom.

Letmo som pozrela na mobil. Bolo niečo po štvrtí na dvanásť. S Joshovou mamou Cindy sme sa dohodli, že Johna

vyzdvihnem popoludní, takže som mala ešte trochu času. Cindy slúbila, že sa mi ozve, keď vyrazia. Obyčajne sme sa stretli v nákupnom centre alebo niekde na polceste medzi našimi domami, keďže my sme žili v St. Charles v Missouri a oni v Lake St. Louis, čo je asi štyridsať míľ od St. Louis. Tak nemusela ani jedna z nás absolvovať celú cestu.

Predpokladala som, že John bude chcieť ísť do mestského rekreačného centra, aby si zastrieľal na kôš a poposilňoval, keďže to mal vo zvyku vždy, keď nešiel do školy. Nebola som si istá, či tam bude chcieť ísť rovno od Riegerovcov alebo sa najprv bude chcieť zastaviť doma, a tak som sa rozhodla, že sa ho na to opýtam. Hodinky na mobile ukazovali 11:23. Napísala som mu esemesku: „Ahoj, ideme rovno do rekreačka, alebo sa najprv zastavíme doma? O koľkej?“

Odpovedal okamžite: „Napíš Cindy, ja neviem.“

Čo má Cindy spoločné s tým, či pôjdeme do rekreačného centra rovno od nich alebo sa najprv zastavíme doma? napadlo mi. „Nie,“ odpísala som mu. „Pýtam sa ťa, či chceš ísť do centra rovno odtiaľ. Áno alebo nie?“

„To je jedno. Ide aj ocko?“

Usmiala som sa. John rád trávil čas so svojím otcom. Spolu športovali, a odkedy mal John osem rokov, udržiavali tradíciu sobotných raňajok vo dvojici v reštaurácii Waffle House.

„Nie, je v práci. Možno pôjde, keď sa vráti. Nevie.“

„Fajn,“ odpísal. To bolo všetko. Podráždene som si vzdychla. Netušila som, čoho sa týkalo to fajn, a ani som nezistila, či sa chce pred tréningom ešte zastaviť doma. „To decko ma raz privedie do hrobu,“ zašomrala som sama pre seba. „Najlepšie bude, keď mu zavolám.“

O 11:26 som vytočila jeho číslo s plánom získať jednoznačnú odpoveď.

Zdvihol okamžite. „Ahoj.“

„Neodpovedal si mi na otázku,“ išla som rovno k veci. „Chceš ísť do rekreačka alebo nie? Ak áno, tak ťa tam Cindy môže odviezť a ja ťa potom vyzdvihnem.“

„Hm, dobrý nápad,“ odvetil. Znel veselo, akoby mal výbornú náladu.

„Tak dobre, stretneme sa tam. Lúbim ťa.“

Keď bola táto záležitosť vyriešená, znovu som sa pozrela na displej mobilu, ale tentoraz z iného – oveľa príjemnejšieho! – dôvodu. Otvorila som si facebook a našla stránku Marka Callawaya. Mark bol mládežníckym pastorom mojich starších synov, keď sme ešte žili v Indianapolise. Odvtedy boli Mark a jeho manželka Leslie našimi blízkymi priateľmi. Mark na svojom facebooku denne uverejňoval zamyslenia, ktoré som si pravidelne čítavala. Mala som pocit, že vždy súvisia s tým, čo prežívam v daný deň.

Čo robíš, keď sa ocitneš v kríze, do ktorej si sa dostal vlastným pričinením alebo zásluhou iných ľudí? Zúriš nad tým, ako ťa niekto podviedol, alebo sa ľutuješ? Tým sa však NIČ nevyrieši (iba oddiališ riešenie problému). Dávid napísal: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“, ale neskôr tým istým dychom dodáva, že Boh tróni na chválach svojho ľudu (Ž 22). Písmo na inom mieste hovorí: „Pri všetkom vzdávajte vďaky.“ Obavy a znechutenie sú prirodzenou prvotnou reakciou; ide však o to, ako zareagujeme potom. Ostaneme trčať na

mieste, alebo sa pohneme vpred? Keď sa od svojho veľkého problému presunieme k VEĽKÉMU BOHU, začneme veci vidieť v ich skutočnej veľkosti a zbavíme sa emocionálnej krátkozrakosti. Ak pôjdeme ešte o krok ďalej a Bohu za problém poďakujeme, nastúpime na cestu víťazstva. Keď Boha vnímame ako VÄČŠIEHO a začneme mu za problém ďakovať, ťažkosť, pred ktorou sme sa ocitli, sa pre nás stane niečím, čo spolu s BOHOM zvládneme. . . Napokon budeme o BOHU vedieť viac, než sme vedeli pred tým, ako sa problém vyskytol.

Vtom mi zazvonil telefón. Bolo 11:51 a volala Cindy.

Kým si celá krajina pripomínala osobnosť Martina Luthera Kinga ml. a boj za občianske práva, John a jeho dvaja kamaráti si užívali voľný deň bez školských povinností. Vstali pomerne neskoro, a keďže sa včera večer presvedčili o tom, že ľad na jazere Ste. Louise je dosť hrubý, rozhodli sa, že sa tam pôjdu pozrieť aj dnes, a to s Joshovou staršou sestrou Jamie. Lákadlo v podobe zamrznutého jazera – čo je v našom regióne ojedi-nelý úkaz – si skrátka nemohli nechať ujsť.

Bolo slnečno, takže hladina zamrznutého jazera pripomínala číre sklo. Na to ročné obdobie bol nezvyčajne teplý deň a teplota sa mala vyšplhať až na desať stupňov – vítaná úľava od januárových mínusových teplôt.

Chlapci, ktorí mali na sebe iba športové tielka a šortky, najprv hodili niekoľko kameňov na ľad, aby zistili, či je pevný. Keď sa uistili, že ich udrží, vkročili naň, kĺzali sa po ňom a žartovali, že dokážu „chodiť po vode“. Jamie ostala v bezpečí na brehu.

V meste Lake St. Louis v Missouri sa blízko seba nachádzajú dve jazerá: väčšie St. Louis s plochou dva a pol kilometra štvorcového a menšie Ste. Louise, ktoré síce zaberá sotva tri stotiny kilometra štvorcového, ale miestami dosahuje hĺbku až osemnásť metrov. Pri vode na rozlohe nezáleží; človek sa môže dostať do problémov nielen v oceáne, ale aj v rybníčku s bahnitým dnom. John sa o tom presvedčil už vlni v lete, keď si s Joshom Riegerom šli zaplávať do *tohto* jazera a nakoniec potrebovali pomoc, pretože sa nevládali dostať späť.

V ten januárový deň však John na vlnajšie ťažkosti ani nepomyslel a ďalej sa kĺzal po zamrzutej hladine jazera. Kým sa chlapci šmýkali a skákali po ľade, či nepraskne, Ron Wilson, riaditeľ miestneho športového klubu, ktorý sídlil na západnom brehu jazera, vyzrel z okna svojej kancelárie, a keď videl, čo robia, vyšiel von, aby ich napomenul.

„Hej,“ zavolať na nich, „chodte dolu z toho ľadu! Je to nebezpečné. Chodte dolu!“

Jeho varovanie síce vzali na vedomie, ale neponáhľali sa ho poslúchnuť. Ron sa po chvíli vrátil do kancelárie. To bolo v čase, keď som si začala esemeskovať s Johnom. Netušila som, že vo chvíli, keď som mu zavolať, aby sme naplánovali cestu do rekreačného centra, stál asi dvadsať metrov od brehu.

Všetci moji štyria synovia počas telefonovania chodia alebo pochodujú na mieste. Ak by ste ich na linke udržali dostatočne dlho, zrejme by zašli peši až do Kalifornie! Takže o 11:26, keď som s Johnom telefonovala, sediac pri kuchynskom stole, on sa bezmyšlienkovite blížil k tenkému ľadu.

Krátko nato, ako sme dohovorili, ozvalo sa zlovestné praskanie a niečo zadunelo. Ľad pod jeho nohami sa preboril

a môjho syna zhltna voda. Josh Sander padol na všetky štyri, ale keď sa pokúšal chytiť Johna za ruku, aj pod ním sa prelomil ľad. Josh Rieger, ktorý bol trochu ďalej, sa okamžite rozbehol kamarátom na pomoc. Lahol si na brucho, aby Johna vytiahol z vody, no napokon v nej sám skončil. Chlapci okolo seba metali rukami v zúfalej snahe vymaniť sa z pazúrov tmavej ľadovej vody.

O 11:33 Ron Wilson opäť vyzrel von oknom kancelárie a videl, ako sa chlapci prepadli pod ľad. Okamžite zatelefonoval na tiesňovú linku 911, ktorá vzápätí zalarmovala miestnu políciu.

„Zavolaj 911!“ zakričal John na Jamie Riegerovú. „Nechcem zomrieť!“

Na tenkom ľade

Pondelok 19. januára 2015

O 11:35 dostali hlásenie hasiči v Lake St. Louis a zároveň v susednom Wentzville.

Kým k jazeru mierili prví záchranári, Joshovi Sanderovi sa podarilo chytiť okraja ľadovej plochy a vytiahnuť sa z vody. Hneď sa začal napoly plaziť, napoly kĺzať k neďalekému mólu športového klubu. John a Josh Rieger metali okolo seba rukami, striedavo sa dvíhali nad hladinu a strácali sa pod ňou. John vytláčal Josha na ľad a sám sa snažil dostať z vody.

V tom čase sedeli za písacími stolmi na policajnej stanici v Lake St. Louis dvaja strážnici – Rick Frauenfelder a Ryan Hall –, písali hlásenia a dobiehali zameškanú administratívu. Len čo počuli hlásenie dispečera, že pod tromi tínedžermi sa na jazere Ste. Louise preboril ľad, všetko nechali tak a rozbehli sa k autu. S blikajúcim majákom a hučiacou sirénou sa ponáhľali k jazeru. Keďže nevedeli, kde presne sa chlapci nachádzajú,

rozdělili sa, aby ich našli rýchlejšie: Hall sa rozhodol obehnúť jazero z jednej strany, Frauenfelder zamieril k prístavisku športového klubu.

Vo chvíli, keď strážnici dorazili k jazeru, bol veliteľ hasičov z Wentzwillu Mike Marlo spolu s manželkou Kathy na ceste do centra mesta. Mal sa tam totiž konať sprievod pri príležitosti pamätného dňa Martina Luthera Kinga ml., v ktorom mali reprezentovať miestne záchranné zložky. Krátko pred tým, ako sa mal sprievod vydať ulicami mesta, Mike začul vo vysielacke hlásenie: „Vyslobodzovanie spod ľadu, traja chlapci vo veku trinásť až pätnásť rokov, jazero Ste. Louise.“ Veliteľ Marlo obyčajne nechodieval na výjazdy, ale čosi mu našepkávalo, aby sa tentoraz zachoval ináč. Nedokázal to vysvetliť, skrátka vedel, že tam musí byť.

Pozrel sa na manželku: „Ideme tam.“

Medzitým sa Tommymu Shinovi, ostrieľanému členovi hasičského zboru vo Wentzville, ktorý túto prácu vykonával už jedenásť rokov, začala štyridsaťosem hodinová služba. Ideálny čas skočiť do potravín a nakúpiť si jedlo na celú zmenu. Len čo hasiči vošli do obchodu Dierbergs Market, dostali hlásenie, že v jazere sa topia deti.

Tommy a jeho traja kolegovia teda nechali nákupný vozík na mieste a uháňali k autu.

Strážnik Frauenfelder dobehol na miesto prvý, a to už niekoľko minút po telefonáte na linku 911, presnejšie o 11:38. Hneď po ňom prišli Ryan Hall, Tyler Christeson, Cody Fry a detektív seržant Bert Carbray. Josh Sander sa plazil po ľade k mólu. Bol síce mokrý a premrznutý, ale bol v bezpečí. Strážnici videli, ako sa Josh Rieger zúfalo drží ľadovej rímasy, ktorá sa mu pomaly vyšmykuje z rúk, pretože stráca silu. John sa

vynáral z vody a vzápätí sa strácal pod hladinou, rozhadzoval rukami, špliechal okolo seba a snažil sa uchopiť niečo pevné. Zakaždým, keď sa mu podarilo zovrieť v dlani okraj ľadovej plochy, kúsok sa odlomil a on znovu zostal bez opory.

„Pomoc! Pomôžte nám!“ volali chlapci, len čo uvideli mužov.

Rick Frauenfelder a Ryan Hall si okamžite strhli opasky so zbraňami, vesty a ďalší výstroj a rozbehli sa k brehu. Bez zaváhania vošli na ľad, lebo vedeli, že Bret Carbray im hodí záchranné vesty a laná, ktoré mali v kufri auta. Bret im ich hodil, keď boli asi štyri metre od brehu. Chvatne si ich natiahli a začali sa plaziť. Rick si všimol, že ľad má mierne kašovitú konzistenciu, čo nebolo dobré znamenie, a navyše sa pod každým ich pohybom prebáral. Počas svojej pätnásťročnej kariéry v policajnom zbore – z toho osem rokov pôsobil práve v Lake St. Louis – zažil niekoľko výjazdov k tomuto jazeru, ale žiadny nebol taký vážny. Chlapci sa ocitli v smrteľnom nebezpečenstve a on si nebol istý, či im dokáže pomôcť. Chcel sa však o to aspoň pokúsiť.

„Prevalte sa na chrbát a splývajte!“ zakričal na chlapcov v obave, že v panike si ešte viac ublížia. „Upokojte sa a nesnažte sa dostať z vody!“ U chlapcov však prepukla hystéria, takže vôbec nepočúvali jeho pokyny. Pokúsil sa plaziť rýchlejšie, ale voda začala presakovať nad ľad a ten sa postupne stenčoval.

John medzičasom zoslabol a vo vode, ktorá dosahovala sotva päť stupňov, mu hrozilo podchladenie. Pod hladinou zostával čoraz dlhšie, až sa nakoniec už vôbec nevynoril.